

SXEDIO.GB5

1.5.1953 Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙ ΣΤΗ ΜΟΡΦΟΥ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΘΩΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΙΑΚΩΒΙΔΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΗΣ

Από πλευράς της Δεξιάς η απόφαση για την υπόδειξη από τη Αριστερά στις δημοτικές εκλογές του **1953** του "συνταγματιστού" ή "συνταγματόφιλου" Π. Νικολόπουλου συνένωσε την παράταξη περισσότερο γύρω από τον Πολύκλειτο Ιακωβίδη, τον γιατρό που είχε κατορθώσει να εκλεγεί στις προηγούμενες εκλογές από τη Δεξιά παράταξη στο δημοτικό συμβούλιο της Μόρφου.

Το "Έθνος" της Εθναρχίας στις **15.4.1953** σε ένα καυτό άρθρο του απαντούσε στη νέα συμφωνία της Αριστεράς με το Νικολόπουλο, απέρριπτε την ιδέα της συνεργασίας και επιτίθετο εναντίον της Αριστεράς, την οποία κατηγορούσε ότι επιδίωκε να αντικαταστήσει το Μακάριο με τον Εζεκία Παπαϊωάννου:

"Οι κομμουνισταί ανεκοίνωσαν τον συνδυασμόν των διά τας επικειμένους δημοτικές εκλογάς Λεμεσού και εξήγγειλαν τα σχέδια των διά του Μόρφου. Ο,τι έπραξαν κατά τας προηγουμένας δημοτικές εκλογάς, επαναλαμβάνουν και τώρα. Εις Λεμεσόν κατέρχονται με αμιγές συγκρότημα ρωσοπλήκτων, διότι, δυστυχώς εις την πόλιν αυτήν πολλοί, μέχρι τούδε ήσαν οι θεωρούντες τας εκλογάς ως εν είδος παιδιάς και οι ως εκ τούτου δίδοντες την ψήφον των υπέρ των κομμουνιστών χωρίς να σταθμίζουν τα πράγματα. Δις το **1943** και έπειτα από το **1946** και κατά το **1959** πολλοί ξένοι προς την κομμουνιστικήν κοσμοθεωρίαν και ως εκ της οικονομικής των θέσεως αντικομμουνισταί εψήφισαν αβασανίστως υπέρ των κομμουνιστών, άλλοι διά λόγους προσωπικούς και άλλοι υπό... σνομπισμόν.

Εις Μόρφου οι υπνωτισμένοι οπαδοί της Μόσχας εξησφάλισαν και πάλιν τας υπηρεσίας του ιδίου

ιατρού, καταδειχθέντος να προσχωρήσει εις το κομμουνιστικόν στρατόπεδον υπό το πρόσχημα της "ενότητος" και προβάλλοντος το ασύστατον επιχείρημα ότι διατηρεί την ιδεολογικήν του αυτοτέλειαν, εις εποχήν, κατά την οποίαν οι όπου γης κομμουνισταί θεωρούνται ως εξυπηρετούντες σχέδια αντίκρουσιν αντίθετα προς τα συμφέροντα του τόπου εις τον οποίον κατοικούν. Συμμαχία με τους κομμουνιστάς δεν σημαίνει συνεργασίαν επί ίσοις αλλά υποταγήν εις αυτούς. Και η "ενότης" την οποίαν προσποιούνται ότι προσπαθούν να επιτύχουν δεν είναι ειλικρινές σύνθημα, αλλά πολιτικόν δόλωμα διά τους ακαταπίστους και προσφορά προσχήματος δι' εκείνους που επιζητούν εξεζητημένας δικαιολογίας του παραστρατήματος των.

Οτι όπισθεν της "ενότητος" κρύπτεται η σατανικότης αποδεικνύεται και εκ της πολιτείας των κομμουνιστών κατά τας προηγουμένας δημοτικάς εκλογάς. Όπου όμως συνησθάνοντο την αδυναμίαν των εχρησιμοποίησαν το "κόλπο" της "ενότητος". άνευ συνοδοιπόρων κατήρχοντο εις Λεμεσόν μετά του κ. Νικολοπούλου εις Μόρφου το ίδιον και τώρα. Ανόμως το σύνθημα της "ενότητος" δεν ήτο πρόσχημα, θα είχεν απήχησιν πρωτίστως εκεί όπου οι κομμουνισταί είχαν κυριεύσει τους δήμους. Εν τούτοις το προωθούν όπου αποτελούν αμελητέαν προσότητα και όπου ολίγα είναι τα εκάστοτε θύματα της πλεκτάνης των. Ετσι, εις μεν την Λεμεσόν ο αμιγής κομμουνιστικός συνδυασμός αποτελεί πρόκλησιν, ο δε τραγελαφικός συνδυασμός εις Μόρφου αποτελεί εμπαιγμόν.

Απέναντι των υπερύθρων της Λεμεσού ίσταται ο κ. Ηρακλής Μιχαηλίδης. Και απέναντι του ερυθρού κράματος του Μόρφου ο κ. Πολ. Ιακωβίδης. Επί των ώμων αυτών έπεσε το βάρος της μάχης που δίδει η πολιτική αξιοπρέπεια εναντίον των ξενοκινήτων ομάδων της Λεμεσού και του Μόρφου. Η γραμμή των είναι ευθεία και σαφείς οι προσανατολισμοί των. Και με ειλικρίνειαν απαντούν εις το ψευδές σύνθημα του κομμουνισμού. Ενότης υπό την σκέπην της Εθναρχίας

και όχι υπό την προστασίαν του ΑΚΕΛ. Να αντικαταστήσωμεν τον Μακάριον με τον Εζεκίαν, λέγουν οι κομμουνισταί. Να ενωθούν όλοι υπό την σημαίαν του Μακαρίου ως φυσικού αρχηγού διαφυλάττοντες όσα οι αιώνες παρέδωσαν εις Αυτόν, απαντούν οι κ.κ. Μιχαηλίδης και Ιακωβίδης. Ετσι τίθενται τα πράγματα. Και οι Λεμεσιανοί και οι Μορφίτες ας εκλέξουν τον δρόμον που θα ακολουθήσουν. Οι δεύτεροι ας αναλογισθούν και ότι εκείνος τον οποίον οι κομμουνισταί θέλουν να κάμουν δήμαρχον είναι ο ίδιος που είχαν αποκηρύξει. Δεν ηύραν άλλον. Και αυτός έφθασε μέχρι τοιούτου σημείου πολιτικής καταπτώσεως, ώστε να παραμερίζη όσα εναντίον του είπαν οι κομμουνισταί διά να γίνη πάλιν δήμαρχος. Ποίου το κατόντημα είναι χειρότερον; Του Νικολοπούλου ή του Εζεκία; Δύσκολος πράγματι η απάντησις".

Τελικά ο Ιακωβίδης σχημάτισε συνδυασμό που ονομάστηκε Εθνικός Συνδυασμός Μόρφου με υποψήφιο αντιδήμαρχο τον Χρ. Λοϊζίδη, και μέλη τους Δημ. Πογιατζή, Ν. Οικονομίδη, Χ. Παλάοντα, Αντ. Κουδουνά, Ν. Σιδερά και Νικ. Χριστοφή.

Η πρώτη προεκλογική συγκέντρωση στη Μόρφου έγινε από την αριστερά την 1η Μαΐου και σ' αυτήν μίλησε ο Νικολόπουλος που αναφέρθηκε στις προσπάθειες του εναντίον της παροχής συντάγματος.

Αναφέρθηκε επίσης στο υπόμνημα που απέστειλε το δημοτικό συμβούλιο στον Κυβερνήτη της Κύπρου την 1η Ιουνίου 1949. Μεταξύ άλλων το υπόμνημα εκείνο έλεγε:

"Απορρίπτομεν ασυζητητί οιασδήποτε προσφοράς συντάγματος ήθελε κάμει η βρετανική Κυβέρνησις προς τον κυπριακόν λαόν, διότι αυτά δεν δύνανται να κατασιγάσουν τον άσβεστον πόθον μας δι' ένωσιν. Η μητρική αγκάλη της ελληνικής πατρίδος είναι προτιμότερα οιασδήποτε άλλης αγκάλης. Διά τούτο ο ελληνικός κυπριακός λαός συνεχώς θα αγωνίζεται τον δίκαιον αγώνα του δι' εθνικήν απολύτρωσιν".

Συνεχίζοντας ο Νικολόπουλος είπε:

"Αύτη υπήρξε η πρώτη μας πράξις να απευθυνθώμεν προς την ξένην Κυβέρνησιν διά να μας αποδώση εις την μητέρα Πατρίδα. Ταυτοχρόνως όμως, εθέταμεν και τας βάσεις της κατοπινης εθνικής γραμμής που θα ακολουθούσαμεν. Η γραμμή αυτή είναι:

α) Συνεχής και αδιάπτωτος εθνικός αγών, μέχρι πλήρους εθνικής αποκαταστάσεως και

β) απόρριψις, οιασδήποτε συνταγματικής προσφοράς εκ μέρους των κυριάρχων, διότι αποδοχή αυτής θα σήμαινεν εγκατάλειψιν του αγώνος. Δεν πιστεύω να τολμήση κανείς να μας πη ότι ηδύνατο να υπάρξη πλέον γνησία εθνική πολιτική γραμμή και πλέον θαρραλέα".

Αναφορικά με τη γραμμή που θ' ακολουθήσει στο μέλλον, ο Νικολόπουλος είπε:

Εις τον συνεχή και ενωτικόν αγώνα μας διά την Ενωσιν θα συνενωθώμεν και θα συναγωνισθώμεν με όλους εκείνους, οι οποίοι πιστεύουν ακραδάντως εις το σύνθημα αυτό, είτε δεξιοί, είναι είτε αριστεροί. Αρχή μας είναι ότι ο κυπριακός λαός ηνωμένος και συναδελφωμένος οφείλει να βαδίσει τον ιστορικόν του δρόμον, έχων ως κύριον πρωταρχικόν και μοναδικόν σκοπόν την Ενωσιν της Κύπρου. Όλοι επιθυμούμεν την Ενωσιν και όλοι έχομεν εθνικήν υποχρέωσιν να συνενώσωμεν τας δυνάμεις μας διά να αποτελέσωμεν αρραγές τείχος, το οποίο θα γίνη απόρθητον από τα βέλη της διπλωματίας του κυριάρχου. Διά τούτο, υπό αυτών των αρχών, αγόμενοι, θα αγωνισθώμεν πρωτίστως παντού και με όλα τα μέσα, διά να συνενώσωμεν τας δυνάμεις του κυπριακού λαού απαλλάτοντες αυτόν από την φθοροποιόν διχόνοιαν, η οποία τόσας επεσώρευσεν καταστροφάς εις την ιστορίαν του Εθνους μας. Θα εργασθώμεν διά να συνενώσωμεν τον λαόν υπό μίαν κοινήν σημαίαν υπό εν κοινόν σύνθημα: "Ενωσις και μόνον Ενωσις".

Θα υποδείξωμεν και θα αποδείξωμεν εις την Εθναρχίαν ότι πρέπει να λάβη οριστικόν πλέον και αμετάκλητον απόφασιν να συνενώση τον λαόν, να τον

συναδελφώση, να πάυση η ίδια να σκορπίζει το φθοροποιόν και καταστρεπτικόν μίσος ανάμεσα εις τας τάξεις του λαού και να εγκαταλείψη την πρόσκλησιν της προς οιονδήποτε πολιτικόν κόμμα. Οι Έλληνες εμεγαλούργησαν όταν συνένωσαν τας δυνάμεις των. Αυτό διδάσκει η ιστορία του Έθνους μας και αυτό έχομεν υποχρέωσιν να πράξωμεν και ημεείς. Συνεργαζόμενοι δε σήμερον με μίαν μερίδα του λαού, συνεργαζόμεθα μαζί των διότι πιστεύομεν ότι και εκείνοι ποθούν ό,τι και ημεείς ποθούμεν, πολεμούν και εκείνοι μίαν κατάστασιν την οποίαν και ημεείς πολεμούμεν. Προς τι το όφελος λοιπόν να διαιρούμεν τας δυνάμεις μας; Διά να παρατείνωμεν την δουλείαν μας;

Πρέπει να τείνωμεν όλοι χέρι συναδελφώσεως και να κατέλθωμεν συσπειρωμένοι, συνηνωμένοι, ως τέκνα μιας και της αυτής υποδούλου πατρίδος, και να ορισθώμεν από κοινού τον όρκον του ιερού αγώνος και ιδεολογικά διαφοράι και αι διάφοροι κοινωνικάί αντιλήψεις του καθενός πρέπει εις τον κοινόν αυτόν αγώνα της ενώσεως να παραμερισθούν, παλαιά σφάλματα και αθετήσεις να τεθούν εις το περιθώριον και όλοι από κοινού να ακολουθήσωμεν τον δρόμον των ιστορικών πεπρωμένων μας. Και όπως διεκήρυξεν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, αφού θα δεχθώμεν βοήθειαν από οιαδήποτε χείρα, δεν είναι τραγικόν σφάλμα και ολεθρία πράξις να χωρίζωμεν τας δυνάμεις μας, διά να στρογγυλοκάθεται επάνω μας αναπαυτικώτερα ο ξένος κυηρίαρχος;

Διακηρύττομεν, λοιπόν, με παρρησίαν, ένα και μόνον σύνθημα, την ώραν αυτήν: Ενότης- Ενωσις.

... Αυταί είναι αι σκέψεις μας. Αν όμως οι της αντιπάλου παρατάξεως μας κατηγορήσουν διά προσωπικας φιλοδοξίας, ημεείς τους προτείνουμεν ν'αποσυρθώμεν της ηγεσίας και να υποδείξωμεν όλοι από κοινού ένα τοπικόν αρχηγόν εις τον οποίον όλοι να παράσχωμεν συνεργάτας από όλας τας τάξεις του λαού διά να επιτύχωμεν την λαϊκή ενότητα.

Παραιτούμεθα αμέσως των αξιωμάτων μας, αν η

παρουσία μας είναι εμπόδιον εις την ενότητα του λαού, αρκεί μόνον να επιτευχθή ο κύριος σκοπός μας: η ενότης του λαού εις την διεξαγωγήν του εθνικο-απελευθερωτικού μας αγώνος. Τι λέγετε, φίλοι μου; Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα. Καταθέτω πρώτος την αρχήν αν και εσείς εμφορήσθε από τα ίδια αγνά, ειλικρινή και πατριωτικά αισθήματα. Εμπρός, τείνομεν χείρα συνεργασίας και συμφιλιώσεως προς όλους.

Τείνομεν χέρι συμμαχίας προς όλους, λησμονούμεν τας διαφοράς μας, διά να προωθήσωμεν την Ένωσιν. Η Εθναρχία έχει καθήκον να ακούση αυτήν την λαϊκὴν επιταγήν και να δώση το σύνθημα για αγάπη και ομόνοια. Αλλά, αν ἔστω και την δωδεκάτην ὥραν οι αντίπαλοι μας δεν τείνουν χέρι συμφιλιώσεως, θα αγωνισθώμεν διά να τους σαρώσωμεν, διά να δυνηθῆ ὁ λαός να συνενωθῆ διά την αντιμετώπισιν των ποικίλων προβλημάτων του.

Εργασθήτε ὅλοι και ὅλες συμπολίτες συμπολίτισσες, εργασθήτε σκληρά, κηρύξατε το Ευαγγέλιον της αγάπης και της ομόνοιας. Αυτό είναι το εθνικὸν μας καθήκον. Το Πατριωτικὸν Απελευθερωτικὸν Μέτωπον κηρύσσει πρώτον την συμφιλίωσιν με ὅλους, το Πατριωτικὸν Μέτωπον είναι πάντοτε ἑτοιμον εις ὅλους τους αγώνας, τοπικούς και εθνικούς.

- Ζήτω η ενότης του λαού.

- Ζήτω η Ένωσις.

- Ζήτω το Πατριωτικὸν Απελευθερωτικὸν Μέτωπον"